

Arrest

nr. 225 429 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 oktober 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenote W.L. van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 11 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.10.2018 werd ingediend door: (...) om de volgende reden geweigerd: Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.' Als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor: - Loonfiches van tewerkstelling bij 'Your Freetime BVBA' voor de periode van 01.11.2017 – 31.10.2018 - 1 detail historiek van de zichtrekening van de referentiepersoon waaruit blijkt dat haar 646 euro werd overgemaakt door L.D. (...). Bij deze historiek is met de hand geschreven 'Dit bedrag komt maandelijks op mijn rekening door mijn vader. Hij doet de helft van de kosten in alles doordat hij bij ons woont.' Vooreerst wat betreft het detail van de zichtrekening van de referentiepersoon met uitleg erbij geschreven. Dit bewijsstuk kan slechts beschouwd worden als een verklaring op eer. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaring kan niet worden uitgesloten. Bovendien is het wel degelijk de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en niet haar ouders (zie daartoe ook auditoraatsverslag A/A. 223.640/XIV-37.553 Code V-16-CP dd.25.04.2018). De geclaimde bestaansmiddelen die dus ter beschikking zouden gesteld worden door de vader van de referentiepersoon kunnen niet in rekening worden gebracht. Uit de loonfiches van de referentiepersoon blijkt dat zij gemiddeld 1109,98 euro per maand ontvangt. Deze uitkering bedraagt echter geen 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals voorgeschreven door bovenvermeld artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dat komt heden immers op 1505,78 euro per maand. De voorwaarde is niet voldaan. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 16.10.2018 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.' Hiervoor legde betrokkene mogelijks ook het rekeninguittreksel met een geschreven verklaring voor waaruit zou moeten blijken dat de inwonende vader mee deelt in de kosten. Zoals reeds eerder aangehaald betreft het hier slechts een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Bij gebrek aan bewijs dat de vader van de referentiepersoon trouw hetzelfde bedrag overmaakt, kan niet worden aangenomen dat dit daadwerkelijk gebeurt en nog steeds in die orde van grootte, sinds zij met 3 personen onder hetzelfde dak wonen. Opvallend is daarbij ook dat het eigenlijke huurcontract niet werd voorgelegd, waardoor wij niet kunnen nagaan of het eigenlijk wel een woning of appartement betreft dat geschikt is voor 3 inwoners. Het kan evengoed een studio of éénkamerappartement zijn dat er zich niet toe leent door een koppel, alsook een volwassen alleenstaande bewoond te worden. Behoudens deze verklaring op eer en het bewijs van registratie van het huurcontract waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar vader dit huurcontract gezamenlijk hebben ondertekend en de maandelijkse huur 485 € bedraagt, werd niets voorgelegd waaruit de maandelijkse variabele en vaste kosten kunnen blijken. Derhalve kan de Dienst Vreemdelingen zaken geen behoefteanalyse maken om vast te stellen over welk bedrag de referentiepersoon moet beschikken om alsnog het verblijf van betrokkene te kunnen toestaan. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingen zaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingen zaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingen zaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingen zaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingen zaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 17 en 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BUPO-Verdrag) en van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet. In haar middel wijst de verzoekende partij eveneens op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“Volgende bepalingen in de Vreemdelingenwet lijken relevant te zijn bij een inhoudelijk beoordeling van een verzoek tot gezinshereniging in geval het gaat om de echtgenoot van een Belgische onderdaan. Artikel 40 ter bepaalt : " Art. 40ter.1 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft : - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; - de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3' bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen : - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen : 1Q wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. - dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop [3 de Belgische onderdaan]3 bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden 2 Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar. Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden. Artikel 42 van de Vreemdelingenwet stelt: Art. 42. § 1. 1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur- door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun

behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. § 1 § 2. Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister. § 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte. § 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies." Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt op dat de administratieve beslissingen in vreemdelingenzaken dienen gemotiveerd te zijn. Verder zijn er nog volgende rechtsregelen geschonden : Artikel 8 van het E.V.R.M beschermt het gezins- en privéleven. Er is geen disproportionele inbreuk toegelaten. Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt : ö1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven,(a) 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van , 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Artikel 17 van het B.U.P.O stelt: "1. Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam. 2. Een ieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting. Artikel 23 van het B.U.P.O bepaalt : "Artikel 23 1, Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft het recht op bescherming door de maatschappij en de Staat". Telkens wanneer artikel 8 van het E.V.R.M. kan ingeroepen worden geldt dit ook voor artikel 17 en 23 van het B.U.P.O. Artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet houden het gelijkheidsbeginsel in. Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaat recht, Gent Mys & Breech, 1997, 246). De motivering dient zowel formeel als inhoudelijk te zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en hét nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen. Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn. Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit. Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen. Uit de beslissing van verweerster blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens. Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO,199<3, 31) Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.), Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). De bestreden beslissing is te streng door te vergen dat bewijsmiddelen tussen vader en dochter zeer formeel zijn, op een wijze die totaal afwijkt van een normale relatie vader dochter, daar waar het in een dergelijke situatie waar vader en dochter onder een zelfde dak wonen er sprake is van een redelijke kostendeling ten bedrage van 646 EURO per maand. In die zin dient men aan te nemen dat er terzake een kostendeling is in de grootte van hetgeen voorgehouden wordt. Kostendeling betekent, tenminste voorzover voormeld bedrag niet rechtstreeks als een inkomen wordt gezien, minstens dat de referentiepersoon uiteindelijk minder moet uitgeven. De bestreden beslissing houdt ook volkomen ten onrechte voor alsof het huurcontract niet zou zijn voorgelegd en dat uit de stukken niet zou blijken dat de woning niet zou geschikt zijn voor bewoning

door de huidige gezinsleden. Het behoort in ieder geval de relevante stukken te onderzoeken en in de besluitvorming te betrekken (Cfr. RVV. 213.854 van 13 december 2018). In die zin is de bestreden beslissing niet inhoudelijk gemotiveerd en wordt artikel 40 ter van de vreemdelingenwet geschonden voorzover voormeld bedrag niet wordt meegerekend en wordt artikel 42 van de vreemdelingenwet geschonden in zoverre geen rekening gehouden wordt met voormelde kostendeling ten bedrage van 646 EURO of subsidiair minstens 400 EURO per maand. Dat ook artikel 40ter en 42 ter van de wet van 15.12.1980 geschonden zijn, gelet op het bovenstaande nu de bestreden beslissing artikel 40 ter of 42 van de Vreemdelingenwet schendt door deze bepaling verkeerd te intepeteren en op onjuiste wijze over geleverde bewijzen te oordelen of een onjuiste manier te oordelen. Als de Belgische echtgenoot geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag de DVZ de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren. De DVZ moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet. Juist omdat het bedrag van 120 % van het leefloon niet zondermeer kan opgelegd worden dient het bestaansmiddelenonderzoek te gebeuren (arrest Chakroun Hof van Justitie 4 maart 2010, nr. C-578/08; cfr. arrest Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013). Artikel 40 ter voert een vermoeden in wanneer een onderzoek niet verder dient te worden gevoerd. Wanneer dit vermoeden niet wordt gestaafd is aldus de kous (nagenoeg) niet af, zoals de bestreden beslissing voorhoudt. Artikel 42 van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk : "Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid." Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur welke de motivering opleggen van bestuurshandeling. Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is. Dat de beslissing zowel in rechte als in feite uitdrukkelijk de motieve dient weer te geven waarop de beslissing zou steunen. Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn. Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damiot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Wamants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, J.A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Dat een beslissing in zake een verzoek tot regularisatie op basis van foute feitenvinding en op basis van niet motiveren op hetgeen in het verzoekschrift werd aangevoerd wordt geannuleerd (Rvst. nr. 92.645 van 25 januari 2001 in de zaak A. 62.465/V11-19.316). Dat hetzelfde uiteraard geldt in verband met een verzoek tot vestiging. Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feiten vinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat dit tevens een schending is van het motiveringsvereiste. De ratio legis van de bepalingen is hetzij het vermoeden

opleveren dat het gezin zelfbedruipend is, hetzij dat dit blijkt uit een middelen- en uitgavenonderzoek. Het is niet de bedoeling om zonder meer een hindernis op te werpen die disproportioneel is aan het ingeroepen recht zoals beschermd door artikel 8 van het E.V.R.M. Het niet rekening houden met de realiteit houdt een disproporitionele inbreuk in van artikel 8 van het E.V.R.M. dat het gezinsleven beschermd. Dat het argument alsof enkel het inkomen van de referentiepersoon in aanmerking genomen wordt een te verre gaande maatregel is; te meer het doel van de maatregel in casu wordt bereikt geen lasten voor de overheid. Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven,(a) 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". De overheid behoort te motiveren waarom de inmenging in de rechten van art. 8 E.V.R.M. evenredig is met het doel (RvSt, dd. 22 augustus 1997, nr. 67.724 en RvSt., dd. 16 mei 1997, nr. 66.292; Cfr. RvSt., dd. 5 juni 2000, schorsingsarresten 87.784 en 877.84, bevestigd in de arresten 97.338 en 97.340 van 29 juni 2001; ter zake betrof het een asielaanvraag ingediend door de meerjarige ouder/schoonouder van een persoon die zich reeds in België bevond). Dat het de overheid behoort te motiveren waarom de inmenging in de rechten evenredig is met het doel (RvSt., 22 augustus 1997, nr. 67.724 en RvSt. 16 mei 1997, nr. 66.292, m.b.t. gezinsleden die zich dienen te begeven voor hun asielaanvraag naar verschillende landen, zodat het gezin uiteengerukt wordt). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Dit wordt ten andere ook opgelegd door artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. De toepassing van de vreemdelingenwet moet bovendien aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54). Zelfs een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet zou een schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522) Wat aangevoerd werd als schending van artikel 8 van het E.V.R.M. is tevens een schending van artikel 17 en 23 van het BUPO, temeer het gezin als hoeksteen geldt van de maatschappij, hetgeen specifiek rechtsbescherming dient te krijgen. Wat fundamenteel is, namelijk het gezin, is uiteraard vlugger vatbaar voor een disproportionele inbreuk, ook al lijken de bepalingen van het BUPO op het eerste zicht een zelfde inhoud te hebben als het E.V.R.M. In zoverre er per onmogelijke qoud non zou voorgehouden worden en weerhouden zou worden dat enkel zou kunnen rekening gehouden met het inkomen van de echtgenote dient gesteld te worden dat artikel 40 ter en 42 van de vreemdelingenwet het gelijkheidsbeginsel van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt en dient het grondwettelijk Hof de prejudiële vraag gesteld te worden of artikel 40 ter en 42 het gelijkheidsbeginsel schendt voor zover geen rekening wordt gehouden met de reële inkomsten/middelen in het gezin. Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43.849,11 augustus 1993, R.A.C.E.. 1993; RvSt., nr 47.841,10 juni 1994.R.D.E. 1995., nr 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E, 1994, 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt.nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr.53.207 , dd.10 mei 1995; RvSt. nr.53.371, dd. 17 mei 1995, R..D.E., 1995 nr. 83, 190 met noot ; RvSt. nr. 64.748 , dd.24 februari 1997, NGUYENC THANK., C.D.P.K., 1997,483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ., 1/1998, 13), Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen. Dat artikel 10 van de Grondwet poneert : " Belgen zijn gelijk voor de wet." terwijl artikel 11 postuleert : " genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden. Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het

gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S.. 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen vreemdelingen, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden (Cfr. Arbitraghof, 14 juli 1995, J.L.M.B. 1995, 1396 cv.; VANDE LANOTTE, J. , Overzicht van publiekrecht, deel II Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D., ' La Cour d'Arbitrage et l'article 191 de la Constitution', noot onder Arbitraghof, 14 juli 1994 , J.L.M.B. 1995, 1413). Dat het Arbitraghof destijds het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven : "De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel." (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S., 8 november 1989, B.I.3 ; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990. B.S.. 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990,"b.S.. 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W., 1968-69, 29 ; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W., met conclusie van D'HOORE, G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d'expression française; RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P., 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35. 046, 5 juni 1990, T.B.P., 1990, 746 (annulatie), Desmet; BEXCK, C., " De herkeuringsraad en de advocaat", R.W., 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar). Dat het ingevoerde criterium pertinent dient te zijn en zelfs in een natuurlijk verband dient te staan met het nagestreefde doel (Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, 8 november 1989, B.2.11.; Arbitragehof 25/90, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990, 9.B.2.; Arbitragehof 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; RvSt., nr. 8170, 27 oktober 1960, R.J.D.A , 1961, 48 met advies en verslag van substituut-auditeur DUMONT, M.; RvSt., nr. 18.916, 19 april 1978, Belgische Federatie van Kleinhandelaren in brandstoffen en co.; RvSt. 23.691, 10 februari 1984, U.L.B. en U.C.L.; RvSt., nr. 26.948, 1 oktober 1986, V.Z.W. AMMTDHVB; RvSt., 2 februari 1987, nr. 26.948, J.L.M.B. 1988, 1531, Belgian Corporation of Flight Hostesses, RvSt, 20juni 1989, nr. 32.769, Generale Bank.; DELPEREE, F. en BOUCQUEY-RENION, V., "Liberté, légalité et proportionnalité", Adm.Publ. T. 1990, 287; RvSt., nr. 10.675, 9 juni 1964, Lemmens en RvSt., 20 juni 1989, 32.769, Generale Bank)"

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing duidelijk naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De bestreden beslissing verwijst naar de ter bewijs van de bestaansmiddelen, voorgelegde loonfiches van tewerkstelling bij 'Your Freetime BVBA' voor de periode van 1 november 2017 tot 31 oktober 2018 alsook de voorgelegde detail historiek van de zichtrekening van de referentiepersoon waaruit blijkt dat haar 646 EUR werd overgemaakt door L.D., dat bij deze historiek met de hand geschreven is "Dit bedrag komt maandelijks op mijn rekening door mijn vader. Hij doet de helft van de kosten in alles doordat hij bij ons woont". De verwerende partij motiveert betreffende het detail zichtrekening met uitleg erbij geschreven, dat dit slechts een verklaring op eer betreft, dat het gesolliciteerd karakter van deze verklaring niet kan worden uitgesloten, dat het wel degelijk de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en niet haar ouders, dat de geclaimde bestaansmiddelen die ter beschikking zouden gesteld worden door de vader niet in rekening kunnen worden gebracht, dat uit de loonfiches van de referentiepersoon blijkt dat zij gemiddeld 1109,98 euro per maand ontvangt, dat deze uitkering echter geen 120% van het leefloon van een persoon met gezinslast bedraagt, dat de voorwaarde niet is voldaan. Voorts wordt gemotiveerd dat in dergelijke situatie een behoeftanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient te worden doorgevoerd, dat dient te worden opgemerkt dat in de bijlage 19ter opgesteld op 16 oktober 2018 uitdrukkelijk werd opgenomen dat voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon van een persoon met

gezinslast bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en de gezinsleden dienen te worden voorgelegd, dat hiervoor de verzoekende partij ook mogelijks de historiek met geschreven verklaring voorlegde, waarbij herhaald wordt dat het een verklaring op eer betreft, dat het gesolliciteerd karakter van deze verklaring niet kan worden uitgesloten, dat bij gebrek aan bewijs dat de vader van de referentiepersoon trouw hetzelfde bedrag overmaakt, niet kan worden aangenomen dat dit daadwerkelijk gebeurd en nog steeds in die orde van grootte, sinds zij met drie personen onder hetzelfde dak wonen, dat hierbij ook opvallend is dat het eigenlijke huurcontract niet werd voorgelegd, waardoor niet kan worden nagegaan of het eigenlijk wel een woning of appartement betreft dat geschikt is voor 3 inwoners, dat behoudens de verklaring op eer en het bewijs van registratie van het huurcontract waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar vader dit huurcontract gezamenlijk hebben ondertekend en de maandelijkse huur 485 EUR bedraagt, niets werd voorgelegd waaruit de maandelijkse variabele en vaste kosten kunnen blijken, dat derhalve geen behoefteanalyse kon worden gemaakt om vast te stellen over welk bedrag de referentiepersoon zou moeten beschikken om alsnog het verblijf van de verzoekende partij te kunnen toestaan.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.3. Waar de verzoekende partij de bestreden weigeringsbeslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)"

Uit vornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing te streng is door te vergen dat bewijsmiddelen tussen vader en dochter zeer formeel zijn, op een wijze die totaal afwijkt van de normale relatie vader en dochter, daar waar het in een dergelijke situatie waar vader en dochter onder eenzelfde dak wonen er sprake is van een redelijke kostendeling ten bedrage van 646 euro per maand, in die zin dat men dient aan te nemen dat er terzake een kostendeling is in de grootte van hetgeen voorgehouden wordt.

Met een dergelijk betoog gaat de verzoekende partij er volledig aan voorbij dat de bewijslast ter zake op haar rust. Het feit dat het eisen van bewijsmiddelen formeel is, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat uit het onder één dak wonen van een vader en dochter altijd en automatisch zou kunnen afgeleid worden dat er sprake is van een voortdurende maandelijkse kostendeling of zou kunnen afgeleid worden dat de dochter, zijnde de referentiepersoon, zou kunnen beschikken over de inkomsten van haar vader.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing aangaande de detail historiek met uitleg, kan de verzoekende partij niet dienstig, onder verwijzing naar voorgaande uiteenzetting, voorhouden dat niet inhoudelijk gemotiveerd is en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt geschonden doordat voormeld bedrag niet wordt meegerekend. Evenmin kan zij op grond van voormeld betoog voorhouden dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden is door de bepaling verkeerd te interpreteren of op onjuiste wijze over de geleverde bewijzen te oordelen of een onjuiste manier te oordelen.

3.6. De verzoekende partij kan gevolgd worden, *in casu*, waar zij stelt dat als de Belgische echtgenoot geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, de aanvraag niet automatisch mag geweigerd worden, doch dat de verwerende partij gehouden is een behoeftanalyse te maken overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij met haar stelling dat "*artikel 40ter (...) een vermoeden in(voert) wanneer een onderzoek niet verder dient te worden gevoerd. Wanneer dit vermoeden niet wordt gestaafd is aldus de kous (nagenoeg) niet af, zoals de bestreden beslissing voorhoudt.*" zou wensen aan te voeren dat in geval niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet betreffende de bestaansmiddelen, niet altijd automatisch kan gesteld worden dat het verblijf niet kan worden toegestaan, en aangeeft dat de bestreden beslissing dit voorhoudt, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in dergelijke situatie een behoeftanalyse dient te worden doorgevoerd, waarna de verwerende partij motiveerde betreffende het voorgelegde rekeninguittreksel met een geschreven verklaring en het bewijs van registratie van het huurcontract alsook aangaf dat de verzoekende partij niets heeft voorgelegd waaruit de maandelijkse variabele en vaste kosten kunnen blijken, zodat de verwerende partij geen

behoefteanalyse kan maken om vast te stellen over welk bedrag de referentiepersoon dient te beschikken om alsnog het verblijf van de verzoekende partij te kunnen toestaan.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat dient te worden opgemerkt dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 16 oktober 2018 uitdrukkelijk werd opgenomen dat voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon van een persoon met gezinslast bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en de gezinsleden dienen te worden voorgelegd, dat behoudens de verklaring op eer en het bewijs van registratie van het huurcontract waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar vader dit huurcontract gezamenlijk hebben ondertekend en de maandelijkse huur 485 EUR bedraagt, niets werd voorgelegd waaruit de maandelijkse variabele en vaste kosten kunnen blijken, dat derhalve geen behoefteanalyse kon worden gemaakt om vast te stellen over welk bedrag de referentiepersoon zou moeten beschikken om alsnog het verblijf van de verzoekende partij te kunnen toestaan.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins voormelde motieven betwist. Zij toont geenszins aan dat voormelde overwegingen foutief of kennelijk onredelijk zijn. Zij toont niet aan dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat uitdrukkelijk bewijzen van vaste en variabele kosten van de Belg en de gezinsleden werden gevraagd en dat zij bij gebrek aan bewijs van maandelijkse variabele en vaste kosten, behoudens de verklaring op eer en het bewijs van registratie van het huurcontract, geen behoefteanalyse kon maken.

Gezien de verwerende partij tot het besluit is gekomen dat, bij gebrek aan voldoende bewijzen over de maandelijkse variabele en vaste kosten, geen behoefteanalyse kon gemaakt worden, zijn de in de bestreden beslissing naar voren gebrachte motieven betreffende het rekeninguittreksel met een geschreven verklaring en betreffende het bewijs van registratie van het huurcontract in het kader van de behoefteanalyse, dan ook niet dragend voor de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van de kritiek gericht tegen voormelde motieven kan, gelet op de vaststelling dat bij gebrek aan voldoende bewijzen over de maandelijkse variabele en vaste kosten geen behoefteanalyse kon gemaakt worden, dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij aanvoert dat kostendeling betekent dat de referentiepersoon uiteindelijk minder moet uitgeven. Met een dergelijk betoog gaat zij echter volledig voorbij aan de concrete motieven waar gesteld wordt dat de geschreven verklaring slechts een verklaring op eer betreft waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en dat bij gebrek aan bewijs dat de vader van de referentiepersoon trouw hetzelfde bedrag overmaakt, niet kan worden aangenomen dat dit daadwerkelijk gebeurd en nog steeds in die orde van grootte. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de bestreden beslissing ook volkomen onterecht voorhoudt alsof het huurcontract niet zou zijn voorgelegd en dat uit de stukken niet zou blijken dat de woning zou geschikt zijn voor bewoning van de huidige gezinsleden, dat het in ieder geval behoort de relevante stukken te onderzoeken en in de besluitvorming te betrekken, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het eerste blad van de huurovereenkomst werd overgemaakt en uit dit eerste blad ook blijkt dat het om een woning gaat. Echter betreft dit een overtollig motief daar dit enkel wordt vermeld bij de overwegingen betreffende de kostendeling met de vader – waarbij de motieven dat de geschreven verklaring slechts een verklaring op eer betreft waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en dat bij gebrek aan bewijs dat de vader van de referentiepersoon trouw hetzelfde bedrag overmaakt, niet kan worden aangenomen dat dit daadwerkelijk gebeurd en nog steeds in die orde van grootte voldoende determinerend zijn om de te motiveren waarom de aangevoerde kostendeling niet in rekening kan worden gebracht bij de behoefteanalyse – en voorts wel degelijk wordt gesteld dat er sprake is van een huurcontract dat gezamenlijk werd ondertekend door de vader en de referentiepersoon en de maandelijkse huur 485 euro bedraagt. De Raad herhaalt dat de eventuele gegrondheid van de kritiek gericht tegen voormelde motieven, gelet op de vaststelling dat bij gebrek aan

voldoende bewijzen over de maandelijkse variabele en vaste kosten geen behoefteanalyse kon gemaakt worden, niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gelet op voormelde vaststellingen is het betoog van de verzoekende partij dat artikel 42 van de Vreemdelingenwet geschonden is in zoverre geen rekening werd gehouden met de kostenverdeling ten bedrage van 646 euro of subsidiair minstens 400 euro, niet dienstig.

Met haar betoog toont de verzoekende partij ook geenszins aan dat de verwerende partij artikel 42 van de Vreemdelingenwet schendt door deze bepaling verkeerd te interpreteren of op onjuiste wijze over geleverde bewijzen te oordelen of een onjuiste manier te oordelen.

3.7. De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. Een schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

3.8. Waar de verzoekende partij stelt dat indien zou worden voorgehouden en weerhouden dat enkel zou kunnen rekening gehouden worden met het inkomen van de echtgenote, vastgesteld dient te worden dat de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet het gelijkheidsbeginsel van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt en aan het Grondwettelijk Hof de prejudiciële vraag dient te worden gesteld of de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet het gelijkheidsbeginsel schenden voor zover geen rekening wordt gehouden met de reële inkomsten/middelen in het gezin, gaat zij er volledig aan voorbij, in zoverre zij met de reële inkomsten zou wensen te wijzen op het bedrag dat haar vader overmaakt in het kader van de kostendeling, dat niet alleen gesteld werd dat het de Belgische referentiepersoon is die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Eveneens wordt erop gewezen dat de handgeschreven verklaring bij het eenmalig overgemaakt bedrag door haar vader een verklaring op eer betreft, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en dat bij gebrek aan bewijs dat de vader van de referentiepersoon trouw hetzelfde bedrag overmaakt, niet kan worden aangenomen dat dit daadwerkelijk gebeurd en nog steeds in die orde van grootte. Deze motieven zijn voldoende schragend om vast te stellen dat de voorgehouden maandelijkse kostendeling niet in rekening kan worden gebracht bij het bepalen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en het uitvoeren van de behoefteanalyse. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat nog andere inkomsten werden voorgelegd waar geen rekening mee werd gehouden in de bestreden beslissing.

Gelet op het feit dat aldus de stelling in de bestreden beslissing dat het wel degelijk de referentiepersoon is die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken een overtoollig motief betreft en overigens nergens in de bestreden beslissing zonder meer wordt gesteld dat *“enkel zou kunnen rekening gehouden met het inkomen van de echtgenote”*, dient niet te worden ingegaan op de these van de verzoekende partij dat de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet het gelijkheidsbeginsel, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, zouden schenden. Om dezelfde reden dient evenmin aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te worden gesteld of de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet het gelijkheidsbeginsel schenden voor zover geen rekening wordt gehouden met de reële inkomsten/middelen in het gezin.

Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt niet aangetoond.

3.9. Zowel de door de verzoekende partij geschonden geachte artikelen 17 en 23 van het BUPO-Verdrag, als het eveneens ingeroepen artikel 8 van het EVRM beschermen het recht op gezinsleven.

Met haar betoog dat wat aangevoerd is als schending van artikel 8 van het EVRM tevens een schending is van de artikelen 17 en 23 van het BUPO-Verdrag, temeer het gezin als hoeksteen geldt van de maatschappij, hetgeen specifieke rechtsbescherming dient te krijgen, dat wat fundamenteel is, namelijk het gezin, uiteraard vlugger vatbaar is voor een disproportionele inbreuk, ook al lijken de bepalingen van het BUPO op het eerste zicht een zelfde inhoud te hebben als het EVRM, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de inhoud van de bepalingen van het BUPO-Verdrag ruimer zijn dan de geboden bescherming door artikel 8 van het EVRM. Zij wijst er immers enkel op dat het gezin fundamenteel is en specifieke rechtsbescherming dient te krijgen. Artikel 8 van het EVRM waarborgt eveneens het recht op een gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad veronderstelt dat de verzoekende partij doelt op het gezinsleven met haar echtgenote.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Met de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dat een behoefteanalyse bij gebrek aan voorgelegde stukken niet kon worden doorgevoerd. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staan dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, een schending van de artikelen 17 en 23 van het BUPO evenmin.

Gelet op voormelde vaststellingen, maakt de verzoekende partij ook een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

3.10. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

4.1. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

4.2. De verzoekende partij heeft rolrecht betaald ten belope van 372 euro. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

N. VERMANDER